RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 215.405 van 29 september 2011
in de zaak A. 130.339/VII-28.523.

In zake : Thierry GOEGEBEUR, handelend in de hoedanigheid van curator van het failliete landbouwbedrijf van Rik VANDEWAETERE
wonende te 8200 Brugge
Torhoutsesteenweg 55

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 december 2002, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 11 oktober 2002 waarbij verzoekers beroep tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 11 april 2002, houdende weigering om een vergunning te verlenen voor het exploiteren van een varkens- en rundveebedrijf, gelegen aan de Processiestraat 3 te Pittem en aan de Sint-Maartensveldstraat 30a te Ardooie, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 117.012 van 13 maart 2003 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Eric Lancksweerdt heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Eric Lancksweerdt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 21 februari 1991 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen aan Maurice Vandewaetere een vergunning "voor het verder exploiteren van een varkensfokkerij met 1.500 dieren en een opslag van 4.400 liter mazout, voor een termijn tot 21 februari 2001". Op

2 september 1991 neemt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ardooie akte van de aangifte van 200 gespeende varkens, 240 biggen, 1.006 m³ mest, 3.000 liter mazout, 12 ton krachtvoeder en 13 kW motoren, voor een termijn tot 1 september 2011. Met een besluit van 7 november 1991 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen akte van de melding van de overname van de inrichting gedaan door de zoon Rik Vandewaetere "tegenover vader Maurice Vandewaetere".

4. Nadat de verzoeker hiertoe op 3 oktober 2001 een aanvraag had ingediend, weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 11 april 2002 de milieuvergunning om een inrichting met 1.500 mestvarkens, gelegen aan de Processiestraat nr. 3 deels te Pittem en deels te Ardooie, verder te exploiteren.

5. Tegen dit weigeringsbesluit stelt de verzoeker een administratief beroep in.

6. In het kader van de beroepsprocedure adviseren de afdeling milieuvergunningen van AMINAL, de Vlaamse Landmaatschappij en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie ongunstig. De afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM verleent een gunstig advies.

7. Op 11 oktober 2002 verwerpt de verwerende partij het beroep als ongegrond en bevestigt zij de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen.

Dit is het bestreden besluit.

8. De verzoeker is curator van het landbouwbedrijf, dat in het voorjaar van 2000 in staat van faillissement werd verklaard. De partijen laten na daaromtrent nadere gegevens te verstrekken, maar het bestaan van het faillissement wordt niet in vraag gesteld.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

9. In het eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 33ter, § 1, 1°, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (hierna : meststoffendecreet), alsook dat er sprake is van machtsoverschrijding. De verzoeker betoogt in essentie dat de verwerende partij er ten onrechte is van uitgegaan dat zijn bedrijf geen bestaand bedrijf is, nu de inrichting overeenkomstig artikel 2, tweede lid, 7°, van het meststoffendecreet als een bestaande inrichting zou moeten worden beschouwd.

10. In de memorie van antwoord citeert de verwerende partij artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet alsook de consideransen uit de bestreden beslissing die aangeven waarop zij is gebaseerd.

11. In de memorie van wederantwoord betoogt de verzoeker nog dat de aanvraag slechts acht maanden na het verval van de lopende vergunning werd ingediend, wat van de inrichting geen nieuwe inrichting maakt, noch een bestaande inrichting die een verhoging van de vergunde mestproductie voor gevolg heeft.

Beoordeling

12. Artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing wat volgt :

"§1. Met betrekking tot de exploitatie van landbouw- en veeteeltinrichtingen gelden de volgende regels:
1° tot en met 31 december 2004:
(...)
c) kan met betrekking tot de diersoorten, bedoeld in artikel 5, geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de

milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie te berekenen volgens artikel 33bis, § 2 van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut en de nieuwe of bijkomende mestproductie niet hoger is dan deze van de definitief stopgezette bestaande veeteeltinrichting".

Uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt, kort samengevat, dat de inrichting volgens de bepalingen van het meststoffendecreet weliswaar als een bestaande inrichting kan worden beschouwd, maar dat zij overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet) en zijn uitvoeringsbesluiten (Vlarem I en Vlarem II) als een nieuwe inrichting moet worden beschouwd.

De vergunde mestproductie is de mestproductie die gekoppeld is aan wat vergund is, meer bepaald aan het dierenaantal. De partijen betwisten niet dat op het ogenblik van het indienen van de vergunningsaanvraag voor het houden van 1.500 varkens, de vorige vergunning voor het houden van 1.500 varkens verstreken was. Voor dit aantal was de vergunde mestproductie dus juridisch onbestaande, zodat het nemen van de thans bestreden beslissing een stijging van de vergunde mestproductie met zich zou meebrengen, wat strijdig is met artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. In het verzoekschrift wordt als tweede middel de schending ingeroepen van beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het gelijkheidsbeginsel. Het nadeel dat aan de verzoeker zou worden toegebracht, zou niet in verhouding staan tot het voordeel

dat uit de bestreden beslissing kan voortvloeien, nu deze beslissing voor gevolg heeft dat het bedrijf van de verzoeker op geen enkele wijze nog vergund kan worden. De verzoeker stelt voorts dat de toepasselijke rechtsregels te dezen onredelijk werden geïnterpreteerd en dat de overheid bij afweging van de betrokken belangen niet tot het bestreden besluit had kunnen komen. Ten slotte stelt hij dat hij zijn bedrijfsexploitatie nooit meer vergund zal krijgen door de geldende regelgeving en dat het gelijkheidsbeginsel werd miskend omdat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen in een ander geval wél een vergunning toekende niettegenstaande de lopende vergunning reeds verstreken was.

14. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag minstens negentien maanden te laat werd ingediend, zodat er geen sprake kan zijn van enige schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

15. In de memorie van wederantwoord citeert de verzoeker passages uit de aanhef van de vergunning die aan Koen Seynaeve werd verleend. Hij stelt dat burgers die in gelijke omstandigheden verkeren recht hebben op een gelijke behandeling, een stelling die steun vindt in het beginsel van de rechtszekerheid en gewekte verwachtingen. De verzoeker betoogt dat hij acht maanden na het verstrijken van de vorige vergunning een nieuwe aanvraag heeft ingediend, en dat deze termijn in het geval van Koen Seynaeve 20 maanden bedroeg. Bijgevolg zou de verwerende partij volgens de verzoeker in voornoemd geval een billijker standpunt hebben ingenomen. Ten slotte stelt de verzoeker dat het bestreden besluit alle redelijkheid en billijkheid mist, aangezien het ertoe zal leiden dat de verzoeker zijn bedrijf volledig en definitief zal moeten stoppen.

Beoordeling

16. Zoals de verzoeker in zijn uiteenzetting zelf aangeeft is artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet voldoende duidelijk en laat het weinig ruimte voor interpretatie : als er een stijging van de vergunde mestproductie is kan

de vergunning niet worden afgeleverd. De overheid beschikt in voorliggend geval immers niet over een appreciatiemarge, zodat er ook geen sprake kan zijn van een kennelijk onredelijke of kennelijk disproportionele appreciatie.

De billijkheid, waarnaar de verzoeker verwijst, kan enkel als annulatiegrond in aanmerking worden genomen, als hiervoor een wettelijke grondslag bestaat. In het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten werd geen dergelijk voorschrift opgenomen.

Het gelijkheidsbeginsel heeft betrekking op de correcte toepassing van de wet, en niet op de overtreding ervan. Er bestaat dus geen gelijkheid in de onwettigheid. Het is niet omdat een andere exploitant een vergunning heeft verkregen die in strijd zou kunnen zijn met de regelgeving, dat de verzoeker eveneens op een vergunning in strijd met de regelgeving aanspraak kan maken.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Luc Hellin**